

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 503/2025-54

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného JANÍČEK LEGAL s. r. o., Kominárska 2, 4 Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave (pôvodne Krajský súd v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. 15Sa/3/2025 (pôvodne sp. zn. BA-1S/41/2023 a 14Sa/13/2024) takto

r o z h o d o l :

- Postupom Správneho súdu v Bratislave (pôvodne Krajský súd v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. 15Sa/3/2025 (pôvodne sp. zn. BA-1S/41/2023 a 14Sa/13/2024) **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Správny súd v Bratislave **prikazuje**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15Sa/3/2025 konal bez zbytočných prietáhov.
- Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **2 000 eur**, ktoré je Správny súd v Bratislave **povinný** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Správny súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 423,75 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

- Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 503/2025-32 z 3. septembra 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručенú mu 2. júla 2025 v časti, v ktorej sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom správneho súdu v konaní označenom v záhlaví tohto nálezu. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal správne mu súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie 5 300 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného spisu správneho súdu vyplýva, že 14. júna 2018 oddelenie cudzineckej polície začalo konanie vo veci administratívneho vyhostenia sťažovateľa (štátneho občana Palestínskeho štátu) a zároveň vydalo rozhodnutie o jeho vyhostení a o zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 10 rokov. Konanie o odvolaní sťažovateľa z 20. júna 2018 bolo rozhodnutím z 27. júla 2018 prerušené a po vydaní nálezu sp. zn. PL. ÚS 8/2016 z 12. decembra 2018 bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní a odvolanie sťažovateľa bolo napokon zamietnuté rozhodnutím riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície z 24. apríla 2019. Sťažovateľ po vydaní rozhodnutí opustil územie Slovenskej republiky a v súčasnosti sa zdržiava na Ukrajine.

3. Dňa 21. decembra 2021 sťažovateľ podal podnet verejnej ochrankyni práv, ktorá po prešetrení veci zaslala podnet na obnovu konania, ktorý bol 7. marca 2022 doručený riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície. Rozhodnutie o nariadení obnovy konania zo 17. mája 2022 nadobudlo právoplatnosť 28. júla 2022. Medzitým si správny orgán 19. mája 2022 vyžiadal vyjadrenie od Slovenskej informačnej služby, ktorá sa vyjadrila 8. júna 2022. V auguste 2022 sa právny zástupca sťažovateľa oboznámil s podkladmi, na základe ktorých bol sťažovateľ vyhostený a ktorých pôvodcom bola Slovenská informačná služba. Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície odvolanie sťažovateľa aj v obnovenom konaní zamietlo rozhodnutím z 9. decembra 2022.

4. Sťažovateľ podal 13. februára 2023 správnu žalobu, ku ktorej sa žalovaný vyjadril 23. októbra 2023. Správny súd uznesením z 18. decembra 2023 správnu žalobu odmietol ako oneskorene podanú. O kasačnej sťažnosti sťažovateľa zo 16. januára 2024 (predloženej mu 13. februára 2024) najvyšší správny súd rozhodol uznesením z 27. marca 2024 tak, že uznesenie správneho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Správny súd po doručení úpravy petitu, vysporiadaní sa s námietkou nesprávneho zápisu veci a po vzájomných vyjadreniach účastníkov uznesením zo 4. novembra 2024 konanie v časti zastavil a vo zvyšnej časti správnu žalobu opäť odmietol ako oneskorene podanú. Proti uzneseniu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť 27. novembra 2024, ktorá bola predložená najvyššiemu správne mu súdu 13. januára 2025 a ten uznesením z 29. januára 2025 uznesenie správneho súdu znovu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci správny súd vydal 27. februára 2025 uznesenie, ktorým priznal správnej žalobe odkladný účinok do právoplatného rozhodnutia vo veci samej a po výzve na dupliku a jej zaslaní na vedomie sťažovateľovi 8. júla 2025 meritórne rozhodol o zrušení rozhodnutia riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície, ako aj rozhodnutia oddelenia cudzineckej polície vo výrokoch o zákaze vstupu a vec vrátil prvostupňovému správne mu orgánu na ďalšie konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť v rovnaký deň. Uznesením z 26. augusta 2025 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta celkovú dobu konania (v jeho administratívnej fáze v trvaní 10 a 9 mesiacov, v súdnej fáze v trvaní 10, 7 a 5 mesiacov pred správny súdom a v trvaní 2 a pol a 2 mesiace pred najvyšším správnym súdom), ktorá ku dňu podania ústavnej sťažnosti predstavuje 45 a pol mesiaca, teda takmer 4 roky. Podľa jeho názoru je konanie potrebné vnímať ako nedeliteľný celok (správne aj súdne konanie) a nemožno ich posudzovať izolovane. Poukazuje pritom na uvedený prístup potvrdzujúci judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu (najmä III. ÚS 464/2024, IV. ÚS 330/2024, III. ÚS 471/2023). Vec sťažovateľa nie je právne ani skutkovo zložitá, o vznik zbytočných prietáhov sa nepričinil. Napriek tomu, že patrí medzi citlivé veci, ktorým by mali súdy venovať zvýšenú pozornosť a postupovať prednostne (IV. ÚS 561/2023), správny súd prednostne nekonal, naopak, postupoval arbitrárne a účelovo v rozpore s právnym poriadkom. Sťažovateľ argumentuje komplexným zlyhaním správnych orgánov (o čom svedčí obnova správneho konania na podnet verejnej ochrankyne práv a zopakovanie rovnakých nedostatkov aj v obnovenom konaní), ako aj správnych súdov (opakované zrušenie rozhodnutia o odmietnutí správnej žaloby a vrátenie veci správny súdu na ďalšie konanie). Prietahy vznikli v dôsledku arbitrárneho, nezákonného a protiústavného postupu správnych orgánov a najmä správneho súdu, ktorých postup je potrebné preskúmať spoločne.

6. V súvislosti so zdĺhavým konaním sťažovateľ namieta aj porušenie svojho hmotného práva na ochranu rodinného života, keďže v zmysle judikatúry ESLP (rozsudok vo veci Juenesse proti Holandsku) je potrebné prihliadať na to, že jeho manželka je štátnou občiankou Slovenskej republiky, sťažovateľ sa pred vyhostením dlhodobo zdržiaval na území Slovenskej republiky a vyhostenie sťažovateľa výrazne zhoršilo zdravotný stav jeho manželky. Palestínsky štát zároveň nemožno považovať za bezpečnú krajinu na život. Sťažovateľ má záujem vrátiť sa na Slovensko, kde ukončil štúdium medicíny, ovláda jazyk a má vytvorené zázemie potrebné na výkon povolania a na zachovanie rodinných väzieb.

III. Vyjadrenie správneho súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie správneho súdu:

7. Predsedníčka správneho súdu odkázala na vyjadrenie zákonného sudcu, ktorý podrobne zrekapituloval úkony správneho súdu v napadnutom konaní od pridelenia mu predmetnej veci (11. september 2024), a pripomenula personálnu poddimenzovanosť a počet nevybavených vecí po prechode výkonu správneho súdnictva na správny súd.

III.2. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ vo svojej replike v podstatnom uviedol, že správny súd vo svojom vyjadrení nespochybnil argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti, a to ani vo vzťahu k výške požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Napriek opakovaným zrušeniam rozhodnutí najvyšším správnym súdom, ktoré významne prispeli k neprimeranej dĺžke napadnutého konania, podľa správneho súdu nedošlo k zbytočným prietahom. Tvrdenia zákonného sudcu, že počas jeho

pôsobenia nedošlo k priet'ahom, naznačujú, že konanie nevníma ako celok. V tejto súvislosti poukazuje na judikatúru ESLP a ústavného súdu, ktorá, naopak, fragmentáciu konania nepripúšťa. Konanie ako celok je podľa sťažovateľa potrebné zohľadniť nielen pri hodnotení existencie priet'ahov, ale aj pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu vnútorné organizačné problémy justície nie je možné prenášať na účastníkov konania.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods.1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru je založená na tvrdení o zbytočných priet'ahoch konajúceho súdu v správnom konaní sťažovateľa, v ktorom sa dožadoval zrušenia rozhodnutia o jeho vyhostení a o zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu 10 rokov.

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

10. V prvom rade ústavný súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa o potrebe posudzovania napadnutého konania ako celku, a to v jeho administratívnej aj súdnej fáze odkazuje na časť II.2. uznesenia č. k. I. ÚS 503/2025-32 z 3. septembra 2025.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

14. Konanie o správnej žalobe sťažovateľa patrí do bežnej rozhodovacej agendy správneho súdництва, pričom ani zo súdneho spisu správneho súdu nevyplýva žiadna osobitná okolnosť, v dôsledku ktorej by bolo nevyhnutné označiť napadnuté konanie ako právne alebo fakticky (skutkovo) zložité, čo napokon nevyplýva ani z vyjadrenia predsedníčky správneho súdu a zákonného sudcu. Ústavný súd zohľadňuje, že už v obdobnej veci vyslovil, že napadnuté konanie patrí medzi tzv. citlivé veci, ktorým by mali súdy venovať zvýšenú pozornosť a postupovať prednostne (porov. IV. ÚS 561/2023).

15. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že z obsahu súdneho spisu nezistil žiadnu okolnosť, z ktorej by akokoľvek vyplynulo, že dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená správaním, resp. úkonmi sťažovateľa. Za takúto okolnosť nepovažoval ani úpravu petitu správnej žaloby z 11. júla 2024.

16. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup krajského súdu a v súčasnosti správneho súdu ako nástupníckeho súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj neefektívnym postupom, teda takým, ktorý nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

17. V okolnostiach prejednávanej veci zohral nepochybne významnú úlohu práve neefektívny postup správneho súdu zhmotnený v dvoch zrušujúcich uzneseniach najvyššieho správneho súdu z 27. marca 2024 a 29. januára 2025, ktoré napokon znamenali aj obrat vo výsledku napadnutého konania pre sťažovateľa. Čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia z procesných dôvodov ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo (porov. IV. ÚS 37/2025).

18. Z predloženého spisu ústavný súd neidentifikoval v postupe správneho súdu nečinnosť, v napadnutom konaní dochádzalo k priebežnému vykonávaniu úkonov v primeraných časových intervaloch. S výnimkou skutočnosti, že správny súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku až 6 mesiacov po podaní žaloby, na ktorú mal nepochybne vplyv prechod výkonu súdництва v júni 2023.

19. Ústavný súd v súvislosti so správnym súdom uvádzaným organizačno-personálnym aspektom uznáva, že dĺžka konania bola ovplyvnená implementáciou tzv. súdnej mapy a s tým súvisiacou reorganizáciou súdnej sústavy spojenou s prechodom právomocí na správne súdy a s tým spojeným vysokým počtom nevybavených konaní, ktoré na správny súd prešli v dôsledku reorganizácie súdництва.

20. Prieťahy v konaní však nemožno ospravedlniť všeobecne známou a stále pretrvávajúcou preťaženosťou sudcov. Je totiž vecou štátu, aby organizoval svoje súdnictvo tak, aby princípy súdництва zakotvené v ústave i dohovore boli rešpektované, a prípadné nedostatky v tomto smere nemôžu ísť na ťarchu občanov, ktorí od súdu právom očakávajú ochranu svojich práv v primeranej dobe. Nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, ak sa na tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote

(porov. I. ÚS 218/2025, I. ÚS 146/2025, I. ÚS 693/2024). V neposlednom rade pripomína, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ústavný súd neposudzuje subjektívnu zodpovednosť za prietahy v danom spore, ale postup súdu, a teda nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou), alebo postupom konkrétneho sudcu (I. ÚS 693/2023).

21. Napriek absencii nečinnosti správneho súdu však s ohľadom na dĺžku napadnutého konania v trvaní 2 a pol roka (od podania žaloby 13. februára 2023 do rozhodnutia o výške náhrady trov 26. augusta 2025), ktorá bola spôsobená jeho neefektívnym postupom, ústavný súd konštatuje, že postupom správneho súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto uznesenia).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru:

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta v súvislosti so zdĺhavým konaním aj porušenie svojho hmotného základného práva na ochranu rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie rodinného a súkromného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru. Porušenie týchto práv odôvodňuje tým, že nie schopný žiť so svojou manželkou a starať sa o ňu a zároveň mu bolo odňaté právo žiť v krajine, ktorú považuje za svoj domov.

23. Ústavný súd zotrváva na prístupe, podľa ktorého tvrdenia sťažovateľa o porušení jeho hmotných práv bez ďalšej konkrétnej argumentácie nepostačujú pre vyslovenie ich prípadného porušenia. Prihliadol pritom aj na to, že neakceptovateľnosť dĺžky konania už viedla k vysloveniu záveru o porušení procesných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (porov. IV. ÚS 561/2023 v obdobnej veci – zrušenia trvalého pobytu).

24. Ani sťažovateľom prezentovaná judikatúra [vec vedená pod sp. zn. I. ÚS 114/2021 sa týkala konania o návrhu na výkon neodkladného opatrenia upravujúceho styk sťažovateľky s maloletým dieťaťom, vec vedená pod sp. zn. II. ÚS 518/2021 sa týkala slobody prístupu k informáciám a vec Jeunesse proti Holandsku sa netýkala posudzovania dĺžky napadnutého konania, navyše, ESLP uviedol, že nešlo o zásah do rodinného života sťažovateľky (do hmotného práva), ale vec posudzoval iba z hľadiska pozitívneho záväzku štáty podľa čl. 8 dohovoru] nezakladá dôvod na odlišný postup v prejednávanej veci.

25. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

26. Ústavný súd nemal v čase prerokovania ústavnej sťažnosti za preukázané, že uznesenie, ktorým správny súd rozhodol o výške trov konania nadobudlo právoplatnosť, preto z opatrnosti prikázal podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde správneho súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

27. Sťažovateľ si v ústavnej sťažnosti uplatnil nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia 5 300 eur. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za vhodné v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 135 zákona o ústavnom súde priznať sťažovateľovi finančné zadostučinenie, majúc pritom na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadostučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu. Pri určení primeraného finančného zadostučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

28. Pri ustálení sumy finančného zadostučinenia ústavný súd prihliadol na dĺžku napadnutého konania v trvaní dva a pol roka na dvoch stupňoch sústavy súdov a rozhodol o priznaní finančného zadostučinenia sťažovateľovi 2 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadostučinenia ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovelo (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI. Trovy konania

29. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v požadovanej výške, teda v sume 1 423,75 eur, ktorú si sťažovateľ vyčíslil v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľa) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je vo výške 371 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 14,84 eur, čo spolu predstavuje 1 157,52 eur. Keďže právny zástupca sťažovateľa je registrovaným subjektom pre platbu dane z pridanej hodnoty, k predmetnej sume bolo potrebné pripočítať príslušnú výšku tejto dane.

30. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu